

Demeter János

A király útja I.

A hadúr felemelkedése

1. Fejezet

Közelgő vihar

Másod Időszámítás 1131 tavasza.

Hatalmas esőfelhő borította éjszakai sötétbe Bhaltador déli részét. Hosszú szemekben esett a kopár földre, amelytől vékony sárréteg dagadt a tetején.

Vadkan paták verték fel a sarat a hátukon lovagló fekete köpenyére. Nyílhegy alakzatban vágattak, alig voltak tízen, így legalább arcukat nem lepte el a dagonya. Izzó szemek szegeződtek az előttük tornyosuló hegyekre, melynek tetején ott állt Feketevár, Bhaltador fővárosa.

A dagonyát felváltotta a csatok és láncok csatogása és a paták alatt pattogó kavicsok zöreje. A hegynek felfelé haladva, az útszélen megjelentek a fáklyák és lobogók, melyek jelezték, hogy közelednek céljuk felé.

A lovasok lelassítottak, majd megálltak ötven lépéssel a kapuk előtt. Hatalmas, feketére festett kövekből épült fal meredezett előttük. Két vaskos bástya őrizte a bejáratot, köztük fedett falrész, ami alatt fekete-ork örök figyeltek a fáklyák fényénél.

A fekete-ork hatalmas termetű volt, tán egy fejjel is nagyobb az embernél. Hosszú fekete hajukat és szakállukat fonták. Bőrük színe a sötétzöld és a barna keveréke volt, mely már-már feketének hatott. Innen az elnevezésük.

– Ki vagy? – üvöltött le az egyik széleshátú őr.

– Grotar a Fekete Vezér! – dörömbölte az elől álló.

Értetlen morgás hallatszott a falon lévőkhöz felől, aztán a széleshátú őr betrappolt az egyik bástyába. A kint maradtak hunyorogtak a vadkan lovasai felé és egymás közt susmogtak. Valóban a Vén Vezér tért volna vissza? De hát annak már több tele, hogy a vesztes csatából nem tért haza! Már évek óta mindenki halottnak hitte.

– Nyissatok kaput bolondok! – üvöltött valaki ki a bástyából.

Néhány pillanattal később az őrkapitány lépett ki a falra és a széleshátú őr.

– Bocsáss meg nekik uram! – kiáltott le a falról az őrkapitány. – Nem tudták a hírt a hazatértekről!

A duplaszárnyas, fekete vaskapu megnyílt. A szárnyak mögött álló néhány őron is vastag mellvért volt, hátukon köpeny. Sisakot nem hordtak a fekete-orkok, bár az emberekéhez és törpökéhez hasonló civilizált királyságban éltek, az ő világuk mégis kissé vadabb volt.

Ahogy Grotar és kísérete megindult az őrök csak bámulták, és a hozzá közelebb állók még kissé hátrébb is léptek. Sokuk még ifjú törtető volt

még, mikor a Vén Vezér eltűnt. Számukra amolyan legenda volt.

A falak mögött hatalmas ork város terpeszkedett egészen fel a hegy csúcsáig, ahol ott állt a Fekete Kastély. Magányosan, de diadalmasan, fölötte mindennek messze vidéken. Mégis baljósnak hatott ezen a borús délutánon, melyről nehéz volt eldönteni valójában éjszaka-e. Olyannyira baljós volt, akár a kastély kapujához érkezők.

A vadkanokról leszálltak és a díszes ajtóhoz léptek, ami szintén feketére volt festve, mint olyan sok dolog ebben a városban. Aranyból öntött csatajelenetek díszítették a szárnyak széleit, amik megnyíltak előttük. Talán már messziről látták az érkezőket.

Hosszú, oszlopokkal szegélyezett folyosó nyílt meg előttük. Az oszlopok közt széles edényekben tűz lobogott. A sártól dagadó csizmák, ritka értékes, bíbor szőnyegen trappoltak végig.

A folyosót követve ajtók nyíltak jobbról és balról, de az érkezők a szemközti, a legnagyobb ajtó felé vették az irányt, amit az örök már nyitottak is.

A terem közepén, melybe beléptek, hosszú asztal állt, szélén székekkel. Három ork állt ott, díszes ruhában.

Grotar megállt az asztal előtt és amúgy is szúrós szemében láng gyúlt.

– Hol a térképem? – tört ki belőle, dörgő hangja betöltötte a termet.

– Üdvözöllek atyánk! – szólt az asztalfőnél álló.

Ő Margulg volt, a legidősebb a Vén Vezér fiai közül. Haja kiegyenesítve – ami szokatlan volt – lepte el vállát, testén lila és kékszínű selyemöltözet tekeredett. Fején korona éktelenkedett, legalábbis a Vén Vezér undorral tekintett e csicsás ékszerre.

– Sok minden megváltozott, míg távol tartózkodtál – folytatta Margulg. – Többek közt az asztalod is elkerült innen, Valthurg, a hadúr termébe.

Valthurg, kit a Vaskarú néven is ismertek, ott állt Margulg jobbján, közel hozzá. Látszott, hogy nemcsak hadúr, hanem a király testőre is. Ez a szó nem igazán volt ismert a harcos fekete-orkok között, hiszen mindegyikük oly erős kellett legyen, hogy megvédje magát, különben nem érdemelte ki, hogy elfogadják. Valthurg volt a legmagasabb, középső fiú és a legerősebb. Aranydíszes, fekete mellvértjére kékszegélyű szintén éjfekete köpenyt terített, amit csupán bal vállán takarta, jobb kezét más fedte. Amiről a nevét kapta, Valthurg jobb karját teljes egészében acélból öntött páncél borította, mely a kézfejenél – ami hiányzott – két hatalmas karomban végződött. Úgy ölt ezekkel a karmokkal, mint mielőtt elvesztette kézfejét. Szakálla hasáig ért, harcos módjára befonta, mint haját is, mely kétoldalt fel volt borotválva, s a többi varkocsba kötve, mely háta közepéig ért.

Grotar elismerő pillantást vetett középső fia felé. Aztán tekintete áttért legkisebb fiára, Szurony Ergothra. Kire a Szurony becenév természetesen illett, mint, ahogy bátyjaira az övék. Alacsony volt